

hem, die zoogenaamde vriend van me, die verwaande gek, die...."

„Nee-nee.... Of ja natuurlijk.... Oók.... Maar ik...." Zij boog zich langs zijn lijf, trachtte haar hoofd onder zijn arm te stoppen, kreunde. „Ik weet het immers wel, ik ben soms een beetje.... coquet, een beetje te aardig met hem geweest. Ik kan het me nu niet meer begrijpen. Maar hij charmeerde me dikwijls. Nog zoo'n echte jongen vond ik hem dan, met zijn krullekop. En dan toch een artiest van beteekenis, dat vind-jij toch ook....!"

„Ja-ja, die krullekop van hem, die heeft het je, geloof ik, gedaan. O, o, mijn geestelijk levend vrouwtje!"

„Lieverd, och toe, denk er maar niet meer over, ik schaam me zoo.... Mijn lieve, groote vent, o, hou me toch bij je.... zoo.... ja.... heel dicht tegen je aan.... Heerlijk!... 't Komt alles ook... och, nee-nee..."

„Wat wou je zeggen?"

„Dat het zoo'n ellendige tijd is tegenwoordig,.... Zoo verward, verscheurd, chaotisch.... Ik weet niet.... ik weet soms zelf niet...."

„Liefste, als je 't moeilijk hebt, kom dan toch altijd bij me, altijd, dat wij samen.... probeeren...."

„Ja-ja, dat moest ik ook.... Maar och jij.... je hebt het zelf waarachtig zoo makkelijk niet.... En ik ben dan bang te storen.... je gedachten, je concepties...."

Even later, terwijl ze zich langzaam-aan wat overeind werkte: „Zeg.... Huiblijf.... hoe moet het nu met die lessen van Bertje, vin' je? Kan dat toch nog?"

„Hè?! Och-wat, die lessen, nonsens! Ik zal dat heertje wel weten te beduiden, dat hij goed doet eens voor een heele tijd uit de buurt te gaan. Laat dat maar aan mij over! En Bertje — ik heb zijn teekeningen gezien — daar zit absoluut geen artiest in. Geen grein! Die moet ingenieur worden. Zulke lessen heeft-ie heelemaal niet noodig!"

Vechtel, na een briefje van Huib, liet geen woord meer van zich hooren. Bleek ook weldra verhuisd te zijn, naar Brabant. Niemand van de vrienden sprak meer over hem tegen Huib of Pauline — waaruit zij opmaakten, dat allen het wel ongeveer begrepen hadden. Reelink alleen, die altijd het intiemst met Vechtel was, kon soms, als hij naar Pauline keek, niet nalaten vaag ironisch te glimlachen. Eens vroeg hij haar, schijnbaar zonder aanleiding, of zij „Pelléas et Mélisande" kende, en Pauline kreeg een snelle kleur, want uit dit spel had Vechtel haar eens voorgelezen — op zijn jongensachtige, onbeholpen manier — een feit dat ze, uit half-bewuste vrees jaloezie te wekken, voor Huib had verzwegen. „Ik houd niet van Maeterlinck," zei ze, Reelink recht in de oogen ziende, „hij is me te dweperig-sentimenteel, zijn menschen doen niet, ze drijven...."